

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3329/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Никола Мрвошевић и Зорица Коларевић адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа у Ужицу, Полицијска станица у Пожеги, чији је законски заступник Државно правобранилаштво – Одељење у Ужицу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 283/19 од 04.04.2019. године, у седници већа одржаној 12.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 283/19 од 04.04.2019. године, одлуке садржане у првом ставу изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 283/19 од 04.04.2019. године, одлуке садржане у првом ставу изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги П1 229/18 од 02.11.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу за тражени период на име ноћног рада плати износ од 8.298,73 динара са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке је обавезана тужена да тужиоцу за исти период на име прековременог рада плати износ од 17.330,79 динара са припадајућом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужена за назначени период на име сменског рада плати укупан износ од 264.780,83 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе наведене у том ставу изреке, а ставом четвртим изреке је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка са припадајућом законском затезном каматом.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж1 283/19 од 04.04.2019. године, ставом првим изреке одбио као неосноване жалбе парничних странака и потврдио првостепену пресуду у делу става другог изреке којим је тужена обавезана да тужиоцу за тражени период на име прековременог рада плати износ од 17.330,79 динара и у

ставу трећем изреке, а ставом другим изреке је укинуо првостепену пресуду у ставу првом изреке, у делу става другог изреке којим је одлучено о законској затезној камати и у ставу четвртом изреке, и предмет је у укинутим деловима вратио првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено преко пуномоћника, изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе и тумачења права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном спору нису испуњени услови предвиђени наведеном одредбом да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужене, узимајући у обзир врсту и природу спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Наиме, побијена одлука не одступа од сада устаљене судске праксе у погледу начина пресуђења о истоврсним тужбеним захтевима тужилаца – праву запослених у Министарству унутрашњих послова на додатак на плату по основу прековременог рада.

Из наведеног разлога је на основу одредбе члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према ком члану ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 02.03.2018. године, а правноснажна другостепена пресуда против које је ревизија изјављена је донета 04.04.2019. године.

Како вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије од 40.000 евра по курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Тужена није успела у поступку по ревизији и зато нема право на накнаду трошкова тог поступка, па је применом одредбе члана 153. став 1. и 165. став 1. ЗПП одлучено као у трећем ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић